

deretter nedsatte Udvalg var Stillingen den, at alle vare enige om at ønske en anden Ordning end den hidtidige, men Venstre foretrak Statstidenden, medens Højre og Ministeren holdt paa, at der skulde svares en Afgift af Berlingske Tidende. Højremedlemmerne i Udvalget vare Koch, Rimestad og Schørring. Til Slutning enedes hele Udvalget om at affatte et Lovforslag, som overlod Regeringen Valget mellem de to Ting, enten at udgive et Blad for Statens Regning eller at forny Privilegiet for Berlingske Tidende mod en Afgift; dette Forslag blev vedtaget i Folketinget ved 2den Behandling og tiltraadtes af den daværende Indenrigsminister, Jonnesbech. Der var ikke et Menneſte, der rejste nogen Indvending mod, at hvis Privilegiet fornyedes, skulde der tages en Afgift; tværtimod, det var alle enige om, Uenigheden gjaldt kun, om man skulde fortsætte som hidtil og overhovedet have et privilegeret Centralblad, som da skulde svare en Afgift, eller om man skulde lade Staten selv overtage Udgivelsen. I næste Samling, i Efteraaret 1872 — thi i Samlingen 1871—72 kom Sagen ikke videre end til 2den Behandling i Folketinget — fremlagde saa Indenrigsministeren, Jonnesbech, et Lovforslag, som i alt væsentligt var i Overensstemmelse med det af Folketinget vedtagne; i alt Fald med Hensyn til Berlingske Tidende var Forslaget det samme. Men nu viste det sig, at der i Folketinget var en stærkere udpræget Stemning for en Statstidende, end der havde været det foregaaende Aar. Venstre holdt paa, at man vilde have et Regeringsblad, en egentlig Statstidende. Lovforslaget blev ændret i Overensstemmelse hermed, gik til Landstinget og kom ikke videre. Indenrigsministeren modsatte sig den Affattelse, Lovforslaget havde faaet, og saa Højre og Landstinget gik derimod, og Sagen blev dermed liggende. I 1875 fornyedes saa Privilegiet for Kammerherre Berlingske Enté. — Da nu Privilegiet for ca. halvandet Aar siden paa ny udløb ved Indehaverindens Død, blev Sagen atter optaget af Finansudvalget. Traaden knyttedes gaafte naturligt i Fortsættelse af de tidligere Forhandlinger. Og saa nu har der vist sig ikke ringe Stemning for helst at gaa over til Udgivelsen af en egentlig Statstidende; men for ikke at rejse unødige Vanskeligheder have de, som foretrakke Statstidenden, i alt Fald foreløbig frafaldet dette Standpunkt, og hele Udvalget er altsaa gaaet ind paa at slutte sig til den Opfattelse, som tidligere var Regeringens og Højres, nemlig at Privilegiet kan fornyes for „Berlingske Tidende“ mod

en Afgift til Statskassen. Men efter at nu alle Udvalgets Medlemmer ere blevne enige paa Grundlag af dette Regeringens og Højres gamle Standpunkt, saa indtræder det overraskende Tilfælde, at den, som gør Modstand, er den nuværende Indenrigsminister, en Modstand, som, det maa jeg hyderligere tilføje, endnu mindre har været at vente efter Forudsætningerne for de Forhandlinger, som fandt Sted i Fjor mellem Finansudvalget og Ministeren. — Med Hensyn til Afgiftens Størrelse skal jeg oplyse, at der er meddelt os en meget summarisk Opgørelse af det Udbytte, Bladet giver; kun Hovedsummerne ere os meddelte uden nogen som helst Detailopgørelse. Det er klart, at ethvert Regnskab kan opgøres paa meget forskellig Maade, og man tør i alle Tilfælde gaa ud fra, at den Opgørelse, som er tilstillet os, sikkert ikke indviser et for stort Overskud. Efter denne Opgørelse skal Udbyttet af Bladet i Forening med dets Trykkeri i det sidste Regnskabsaar 1895 anbrage godt, og vel 140,000 Kr. Gennemsnittet af de tre foregaaende Aars Udbytte skulde have været 10,000 Kr. mindre, fordi Papirpriserne da vare højere. I Udvalget have nogle ment, at Afgiften kunde sættes noget højere, andre noget lavere, og Flerparten er da enedes om en Sum af 40,000 Kr. som værende i alt Fald ikke for høj. At Bladets Udgivere eller Ejere, hvem jeg personligt ønsker alt muligt godt, gerne ville svare saa lille en Afgift som muligt, er meget forklarligt; paa den anden Side skulde det andre mig meget, om de ikke ere fuldt forberedte paa at komme til at svare en Afgift, og jeg tror, at de selv vilde blive i højeste Grad overraskede, hvis man fritog dem derfor. Denne Sag, der allerede gennem en hel Menneſtealder har været paa Bane, og som forlængst burde have fundet sin Løsning, har enhver maattet sige sig selv vilde blive tagen op til Ordning, naar Privilegiet udløb ved Indehaverindens Død. Idet jeg altsaa anbefaler dette Forslag til Vedtagelse, skal jeg endnu tilføje, at det har været Udvalgets Tanke, at den endelige Ordning af hele dette Forhold bør ikke træffes nu; thi det vil være rigtigt at forbeholde sig Tid til i Ro og Maag at kunne overveje, om man fremdeles vil blive staaende ved det hidtidige med et Blad, til hvilket et Privilegium overdrages, eller om der muligvis nu maatte være Stemning for at gaa til Udgivelse af en egentlig Statstidende. Ordningen af dette Spørgsmaal burde naturlig stte ved særlig Lov, og til at tilendebringe Forhandlingen om en saadan vil Tiden sandsynligvis ikke række i indværende Samling. Det er derfor